
Fra: Silje Salomonsen <salomonsensilje@gmail.com>
Sendt: 16. juni 2022 16:49
Til: Postmottak KUD
Emne: Innspill til kunstmeldingen

Hei!

Mitt navn er Silje Østin Salomonsen og jeg er filmkunstner i Stavanger. Ga en slags muntlig versjon av dette på Tou Scene i Stavanger 9.Juni, men her en litt mer grundig gjennomgang/hjertesukk.

Jeg mener det er viktig å se hele landet og ikke bare produksjonsmiljøene i Oslo. Filmpengene skal dekke hele vårt langstrakte land, og publikum trenger og vil ha mangfoldige produksjoner med ulike fortellerstemmer fra ulike perspektiver. Da er det viktig at det ikke bare er de samme produksjonsmiljøene i hovedstaden som står bak produksjonene. Jeg mener det er viktig å slippe til de uavhengige produksjonsmiljøene og spesielt styrke filmskaperleddet mer enn administrasjon og filmbyråkratidelen. Tiden er overmoden for at den ekstremt sentraliserte makten i filmnorge spres utover hele landet. Det vil gagne historiene og mangfoldet.

Vi som filmskaperere i Rogaland står sammen med Filmkraft Rogaland og mener løsningen er å gi de lokale velfungerende sentrene autonomi og selvråderett. De kjenner de lokale filmskaperne og vet hvilke forhold og på hvilken måte vi lager film her. NFI har vært en kamp for oss i alle år. Det å produsere utenfor Oslo var og er motbakkelp. Vi er et lite og sårbart miljø som har produsert langfilm i Stavanger siden 2000 og har begått nybrottsarbeid som har blitt lagt merke til utover landets grenser. Filmene våre har både trukket publikum og vunnet nasjonale og internasjonale priser gjennom 20 år men det oppleves likevel umulig å vinne tillitt hos NFI. Det er og uttalt fra ledelsen der at selv om de har vedtekter og forskrifter som sier regional film er mangfold og viktig for samfunnsoppdraget, så har det alltid vært en kultur der inne som støtter at region og distrikt kan få lage kortfilm, mens hovedstaden tar seg av de lange formatene. Våre filmer er «for lokale» Dette sitatet er det samme i avslagsbrevene fra Norsk Film AS til «Mongoland» på slutten av 90 tallet og NFI sitt nylige avslagsbrev i 2021, til «Underland» som skulle være en slags oppfølger til den første filmen. Hvor langt har vi da kommet på over 20 år?!? Dette vitner om en vedvarende hovedstadsarroganse og at utviklingen på filmfronten kun går i ring. Alt vi har laget herfra har vært på trass og tross og det er ikke bærekraftig eller sunt i lengden. Det fører heller ikke til rekruttering, mangfold eller økt kvinneandel i den lokale filmbransjen. Det har snarere ført til hjerneflukt og at feks. erfarne film-kvinner heller velger å ta jobbene på den administrative enden av de lokale middlene en i den skapende og eller produserende delen av bransjen vår. Filmproduksjon er lange prosesser. Det er usikkert og sårbart. Etter pandemien merkes det at folk vender hjem, hjerneflukten er plutselig snudd litt og jeg tenker det bør smis og det haster. Tiden er overmoden og løsningen finnes rett foran oss. Det hadde hjulpet ekstremt at Filmkraft fikk mandat til å støtte lange formater og samtidig fikk en ny fordelingsnøkkel. Som det er idag «tjener» ikke Filmkraft poeng på våre filmer og serier og vi kan heller ikke i nevneverdig grad nytte oss særlig av støtteordningene til Filmkraft i våre lange formater. Tap,tap istedenfor vinn vinn. Vi havner mellom stolene. Midlene bør og økes i samsvar med etterspørsel, eventuelt kan de softe middlene overføres

fra Zefyr og tilbake til filmsentrene, slik modellen var før. For oss var det faktisk bedre før disse midlene forsvant til Bergen og det ble produsert mer spillefilm her før. Det viser og tydelig i tallene at de fleste midlene fra Zefyr også har havnet i Oslo og hos de sedvanlige produksjonsmiljøene der... Ved å gi Filmkraft full autonomi-tillitt, uten føringer i tilskudsbrev utover de relevante forskriftene- og la de få støtte lange formater ville dere ha hjulpet filmskaperne, filmarbeiderne, arbeidsflyten og gjort det mulig å faktisk leve av å lage film der vi bor. Dette gir sikkerhet, trygghet og følelse av tillit og det er kanskje det viktigste når en skal prøve å skape noe. Tillit til at våre historier er verdt å fortelle. Tillit fører til kunstnerisk frihet og yringsfrihet. Mangfoldet kommer når mangfoldet får mulighet og lov å slippe til og så mener jeg det er et politisk ansvar dere må velge å ta for at kunst og kultur skal bli en selvfølge i samfunnet vårt.

Vi har kjempet for lokal filmproduksjon i en manns/kvinnsalder her i Stavanger. Det er gammeldags at vi som skaper filmfortellinger i regionen kun skal få produksjonspenger om vi lager kortfilm eller dokumentar. Alle vet at etterspørselen er enorm etter lange fiksjonsformater i hele landet og verden. Det resulterer og i at Oslo produksjoner reiser ut i region for å filme uten å benytte seg av de filmkreftene som faktisk bor der. Dette er i endring nå og det kan politisk hjelpes ved å enkelt endre tilskudsrammene og styrke de små miljøene. For de små kan bli de store og det lokale blir fort globalt nettopp gjennom historiefortellinger på film!

Vennlig hilsen Silje Østin Salomonsen